

AKADÉMIA
TEMNA
SPOLOK
VYVOLENÝCH

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

Akadémia temna

Spolok vyvolených

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Akadémia temna 2 – Nebezpečné putá
Akadémia temna 3 – Rozdelené duše

Gabrielle Poole
Akadémia temna – Spolok vyvolených – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

AKADÉMIA TEMNA SPOLOK VYVOLENÝCH

GABRIELLA POOLE

 FRAGMENT

PROLÓG

„Haló, to si ty?“

S nádejou hľadela do tmy a pulz sa jej zrýchľoval.

Nijaká odpoveď. V poraste niečo zašramotilo, zapíšťal komár. Sklamane sa pomrvila na starom chrámovom múre a pritiahla si kolená k brade. Neboli to teda kroky, iba nejaký nočný tvor. Koniec koncov, veď ju varoval, že bude trochu meškať.

Počkaj tam na mňa! Počkaj na mňa, Jess, ja určite prídem...

Pousmiala sa. Jasné, že príde. Priťahujú sa ako dva magnety. Nájde si ju kdekoľvek, a to hneď, v dave, v triede, a nájde si ju aj tu, v tme. Ona mu bude vyčítať, že ide neskoro, no on ju svojím smiechom a krásnym hlasom rýchlo obmäkčí.

Lúbim ťa, Jess. Nesmej sa, myslím to vážne.

Takto dokonale by to nijaký chalan predstierať nevedel. Najmä on nie. Istotne príde.

Obrátila zápästie k mesačnému svitu a zachmúrene sa pozrela na hodinky. Z desiatich minút bolo odrazu dvadsať. No a čo? Cez deň by sa jej nezdalo, že čaká tak

dlho. Ani v hlučnom preplnenom bare. Ale tu, v tajupných tieňoch rozpadnutého chrámu, človeka sa ľahko zmocní strach.

No tak.

S nervóznym dupnutím sklĺzla z múra a poškriabala si ruky. Hoci jej nebolo zima, naskočili jej zimomriavky. Pri uchu jej zapišťal ďalší komár a ona ho nazlostene plesla. Mám ťa!

Teraz už naozaj začínala strácať trpezlivosť. *Trochu meškať* predsa neznamená, že má právo ju tu takto nechať vyckávať v tme. Už je to pol hodiny! Mala to byť romantická prechádzka, nie skúška nervov.

Napokon, je dobre, že ju premohla zúrivosť, inak by sa riadne bála, celkom sama, uprostred tichej tmy. Vlastne nie ani takej tichej. Prudko sa obzrela, keď začula praskot konára a suchot lístia. Bol to asi nejaký veľký potkan. Striaslo ju.

Za svetla by sa jej tu zrejme páčilo. Bujná zelená džungľa, zvláštne rozpukané múry v objatí obrovských koreňov, teplo, život a tajomno. Potme to tu však také úžasné nebolo. Putujúce tiene vytvárali z každého mohutného stromu príšeru a z každého nevideného zvieraťa zakrádajúcu sa mátohu.

Štyridsaťsedem minút!

Stačilo. Dala mu šancu a on si z nej vystrelil. To mu neodpustí. Odhodlane vykročila, vzápätí sa však zara-

zila. Kdeže, predsa nepôjde tam, kde sa pohybuje ten obrovský potkan. Striasla sa, sťažka preglgla, cúvla o dva kroky a potom sa obrátila.

Čosi zašušťalo. Zapraskalo drevo. To bude vietor.

Ale vietor nefúkal.

Potom sa tu kdesi pohol ďalší veľký potkan či iné zviera, rovno pred ňou. No dobre, popri ňom už bude musieť prejsť, ale on sa zrejme zľakne a ujde. „Preboha, veď je to iba potkan. Alebo had. Alebo...”

Tak už chod', Jess!

Urobila ešte krok, keď zachytila ten pohyb. Nebol to ani potkan, ani had. Bolo to čosi oveľa väčšie, možno väčšie ako ona sama. Silueta rezko sa pohybujúca cez prevísajúce pospletané lístie a konáre. Cúvla ešte o krok. Mierilo to k nej. Počula dych, tichý, pokojný a ľudský.

„To si ty?“ zvolala. „Hej, prestaň konečne s tými hlúpostami!“

Nič.

„Myslím to vážne! Prestaň!“ Nasadila nazlostený tón, ale vysoký hlas sa jej triasol. „Nie je to ani trochu vtipné.“

Ten zvuk! Možno ho vydávalo len vlhké zhnité lístie, cez ktoré sa predieralo nejaké zviera. Alebo to znel smiech, hlboký a sípavý? To nemôže byť on. *Nemôže*. Istotne tam však nebola sama. Cítila, ako sa k nej

ten tvor hrozivo približuje sprava. Opäť sa pokúsila vykriknúť, no otvorenými ústami len vydesene lapala dych.

Obrátila sa a pustila sa do behu. Potkynala sa, v tme nevládala udržať smer. Do tváre ju šľahali popínavé stonky a listy, vrážali do nej konáre a korene ju chytali za nohy. Bola to tá istá cesta, ktorou sem prišla?

Cesta? Toto nebola cesta. Dávno ju stratila a teraz len slepo pobehuje medzi stromami. Tlkot vlastného srdca jej v ušiach znel ako hrom, no stále ich počula, za sebou, vedľa seba. Naháňali ju. Také hlúpe slovo. No bolo to tak, *naháňali ju*.

Skĺzla z nízkeho svahu, preliezla obrovský koreň a vtisla sa do priestoru za ním. Zahryzla si do hánok na rukách, aby potlačila plač. Keby už bola doma!

Mami, toto je šialené. Nie je to naozaj, takže môžeš pokojne vojsť do izby a zobudiť ma. No tak, oci, len sa mi smej, povedz mi, že sa mi niečo snívalo. Scoob...

Scooby. Spomenula si, ako sa nadúval pýchou, keď ju odprevádzal do jej fantastickej novej školy. „Ahoj, sestrička!“

„Ahoj, hrašuľko! Teda brašuľko!“

Smiech, kývanie.

Scooby...

Počula dobre? Ťažko dýchala. Nad hlavou sa jej v striebristom svite mesiaca črtali budovy prastarého

chrámu. Koreň stromu ovinutý okolo piliera ako ruka milenca. Ako *jeho* ruka.

Kde je? Čo sa mu stalo?

Korene, úponky, konáre: plazili sa po múroch, dusili, objímali, škrtili. V listí pri jej uchu sa čosi pohlo a ona takmer vykrikla, no včas si zakryla ústa dlaňou. To všetko je hlúposť, vravela si znovu. Šialenstvo. Ak to nie je sen, musí to byť vtip. Poriadne hlúpy vtip!

Jej telo odmietalo prijať skutočnosť. Bola celá mokrá od potu, vlhka, behu, strachu. Znovu zapišťal komár. Pleskla sa po líci a potlačila zjojknutie. Ale čo, je to iba hmyz. V zrúcanine chrámu sa zrejme skrýva niečo oveľa nebezpečnejšie. Tvor, čo vyrazil na lov...

Žiadnu paniku! vravela si. Pokoj. Za sebou mala hustú spleť popínavých rastlín a tmavý gágor starých dvier, ktorých drevo už dávno zhnilo. Cúvla do temnoty a horúčkovito okolo seba kopala, kým ju listy ležiace vnútri spolovice nezakryli. Už sa nebála ani potkanov, ani hadov, ba dokonca ani pavúkov. Ničoho sa už nebála.

Okrem nich.

Pokojne by ostala medzi týmito zrúcaninami až do svitania. Mala by z toho iba problémy, všetci by sa jej smiali, no a čo? Prešlo by len zopár hodín a už by sa to tu hemžilo turistami. No najskôr by sa musela smiať aj sama sebe. Všetci turisti teraz spia v nejakej klimatizovanej izbe a sníva sa im o dni, ktorý príde, a o Angkor

Vate, kláštore prastarých civilizácií, ktorý si opäť podmanila príroda. Divočina a krása, posvätnosť a strach. Romantické a tajomné miesto pre turistu či cudzinca.

Len pár hodín. To nie je taký dlhý čas.

Nocou zaznievali akési hlasy: vzdialené, tlmené, no akoby vzrušené honbou. Možno by tu nakoniec nemala čakať. Možno by mala utiecť. Nevedela sa rozhodnúť. Horúčkovito si šúchala spánky.

Ty táva, čo tu vlastne robíš? Nikdy si sem nepatrila.

Čosi jej zatrepotalo pri tvári. Zahnala sa po hmyze rukou, no len si ho zrazila na krk. Skĺzol dole k hrudníku, nahlas vzlykla. S úderom dlane do hrudnej kosti cítila, ako sa chrobák rozprskol na čierny sliz a kúsочки kroviek. Z hrdla sa jej vydralo zaskučanie.

Lepkáva krv chrobáka ju vrátila do reality. Nie je to sen. Tam vonku je niečo, čo ju prenasleduje, niečo skutočnejšie ako škola, domov, ako *on*. Jasné, neprišiel. Čo si to o sebe myslela? Úbohá hlupaňa, čo sem prišla na štendium. Nechal ju tu samu a teraz prichádzajú *oni*...

Neprešlo ani dvadsaťštyri hodín, čo spolu popíjali v uliciach Phnompenhu. Zaľúbení – teda aspoň si to myslela – a natešení, že sa vyberú do Siem Reapu a k Angkor Vatu. V ušiach jej ešte znel jeho vysoký smiech v karaoke bare, kde sa obaja zabávali pri piesni *It's Raining Man* v podaní jej krásnej a vtipnej najlepšej kamarátky. Opitá šťastím ho prstom hladkala po lícnej kosti. Bola zaľúbená.

Stárpla. Kdesi obďaleč zaznel hlas, teraz už celkom zreteľný a nedočkavý. Síce známy, ale nikomu z jej priateľov nepatrilo. Už sa nesmial, neflirtoval, nevtipkoval, ale volal jej meno. Bol blízko...

Veľmi blízko. A bola si tým istá. Ten hlas pozná. Mala by utiecť, no tuhla jej krv v žilách a čosi jej zväzovalo kroky.

Prosím. Prosím, prosím, prosím.

Hlasy a studený dych jej zneli rovno pri uchu. „Mám ťa.“

Iba na sekundu, na jednu šialenú sekundu začala dúfať, že je všetko v poriadku. To všetko bol len vtip. Krutý žart. Potrápiť dievča, ktoré nezapadlo medzi ostatných. *Chvalabohu.*

Zacítila pach kože a potu – vzduch sa zachvel elektrizujúcim vzrušením a strachom.

„To si ty?“ zašepkala chrapľavo.

Úsmev, ruka ju pohladkala po líci. „Nie celkom.“

A potom ich uvidela.

Vykrikla a trielila preč od chrámu, späť do húštiny. Počula za sebou dupot nôh a ťažké dychčanie, videla postavu ženúcu sa medzi stromami, cítila vlastnú hrôzu. A uháňala ďalej.

No obávala sa, že neunikne.

1. KAPITOLA

Nepatrím sem.

Cassie Bellová sa zrazu zastavila, až skoro podrazila nohy žene, ktorá šla za ňou.

„*Merde! Imbécile!*“

„Prepáčte!“

Žena s kopou nákupných tašiek sa pobrala ďalej, no cez plece prehodila ešte jednu nadávku.

Cassie na ňu vyštekla. „Márne sa namáhaš!“ kričala. „Aj tak neviem po francúzsky!“

Žena ju buď nepočula, alebo jej to bolo jedno. Cassie znovu začínala pociťovať svoju bezvýznamnosť.

„Dočerta,“ zašomrala. „Fakt sem nepatrím.“

Domy okolo nej boli ako tá žena: vysoké, pyšné a nesmierne elegantné. Vzduch bol omamný, prenikavo voňal drahým parfumom, neskorým letom a výfukovými plynmi. Vysmievala sa jej aj ulica, ktorej meno nedokázala ani vysloviť. Čo robí na ulici s takým menom? Ako si mohla myslieť, že je toto dobrý nápad? *Rue du Faubourg Saint-Honoré!* Jej tenisky zo sekáča urážajú tunajšie dlažobné kocky. Patria do Cranlake